Diumenge 30 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 22,34-40): En aquell temps, quan els fariseus van saber que Jesús havia fet callar als saduceus, es reuniren tots plegats. I un d'ells, doctor de la Llei, l'interrogà amb intenció de temptar-lo: «Mestre, quin és el gran manament en la Llei?». I li digué: «Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment: aquest és el gran i primer manament. I el segon és semblant a aquest: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. D'aquests dos manaments tota la Llei en depèn, i els Profetes».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment. Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix»

Dr. Johannes VILAR
(Köln, Alemanya)

Avui, l'Església ens recorda un resum de la nostra "actitud de vida" («D'aquests dos manaments tota la Llei en depèn, i els Profetes»: Mt 22,40). Sant Mateu i sant Marc ho posen en boca de Jesucrist; sant Lluc, d'un fariseu. Sempre en forma de diàleg. Probablement li haurien fet al Senyor preguntes similars en altres ocasions. Jesús respon amb el començament del Shemà: oració composta per dues citacions del Deuteronomi i una del llibre dels Nombres, que els jueus fervents recitaven, si més no, dos cops al dia: «Escolta Israel! El Senyor el teu Déu (...)». Bo i recitant-la hom té consciència de Déu en el quefer quotidià, alhora que recorda el que és més important en aquesta vida: estimar Déu per sobre de tots els "deuets" i el proïsme com a un mateix. Després, en acabar el Sant Sopar, i amb l'exemple del lavatori dels peus, Jesús pronuncia un "nou manament": estimar-nos com Ell mateix ens estima, amb "força divina" (cf. Jn 14,34-35).

Cal la decisió de practicar de fet aquest dolç precepte —més que comandament, és elevació i capacitat— en el capteniment amb els altres: homes i coses, treball i repòs, esperit i matèria, perquè tot és criatura de Déu.

D'altra banda, en ser amarats per l'Amor de Déu, que ens toca en tot el nostre ésser, restem capacitats per a respondre "divinament" a aquest Amor. Déu Misericordiós no solament foragita el pecat del món (cf. Jn 1,29), sinó que ens divinitza, som "partícips" (sols Jesús és Fill per Naturalesa) de la naturalesa divina; som fills del Pare en el Fill per l'Esperit Sant. A sant Josepmaria li agradava parlar de "divinització",

expressió que té arrelament en els Pares de l'Església. Per exemple, escrivia sant Basili: «Així com els cossos clars i transparents, quan reben la llum, comencen a irradiar llum per si mateixos, així també rellueixen els qui han estat il·luminats per l'Esperit. Això comporta el do de la gràcia, alegria interminable, permanència en Déu... i la fita màxima: la Divinització». Desitgem-ho!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Mai no hi haurà un altre Déu, Trifó, i mai no n'hi ha hagut cap altre d'ençà que el món és món, fora d'aquell que ha fet i ha ordenat l'univers. No ens passa pel cap que el nostre Déu sigui diferent del vostre. És el mateix que va fer sortir els vostres pares» (Sant Justí, màrtir)

- «Avui més que mai cal adorar! Potser una de les majors perversions del nostre temps és que se'ns proposa adorar el que és humà bandejant allò diví. 'Només el Senyor adoraràs' és el gran desafiament davant de tantes propostes de res i buidor» (Francesc)

- «(...) El primer manament de la Llei: 'Adora el Senyor, el teu Déu, i dóna-li culte (...). No segueixis altres déus' (Dt 6,13-14). La primera crida i l'exigència justa de Déu és que l'home l'aculli i l'adori» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.084)